

luna dixisse potest, *Anima illius in eo est. Sed tamen Scriptura tacet, si egressa est aut revera anima. Cæteri vero sex mortui, quibus nec egressæ animæ, nec reverte sentiantur, sine ulla hinc ambiguitate præstant quod mortui sint, et divina operatione resuscitati sint.*

CAPUT XIII. — De solis eclipsi in passione Domini.

Solis defectio juxta carnem, non ut solet, quando luna accenditur, facta erat; sed in plena luna, scilicet quinta decima die mensis, ne casu putaretur fuisse, quod evenerat: et tantam lucem solis media die tenebræ obscuraverunt, ut per tres illas horas defectivus, stellæ in cælo visæ sint (*Luc. xxiii, 44, 45*).

CAPUT XIV. — De corporibus sanctorum venientibus de monumentis suis post resurrectionem Domini.

Sancti venerunt de monumentis suis post resurrectionem Domini (*Matth. xxvii, 52, 53*): sed rursus in monumenta, quomodo et de Moyse meminimus, rediierunt; ubi resurrectionem omnium novissimam expectant, ut Apostolus ait: *Hi omnes testimonio fidei probati inventi sunt, non acceperunt remissionem a Deo pro nobis melius aliquid providente, uti ne sine nobis consummarentur* (*Hebr. xi, 39, 40*). Si igitur isti et Moyses his resurgere, in hac ostensione utique, et in novissima sanctorum resurrectione, credendi sunt, dum semel mortem sibi inditam Adæ delicto gustaverunt? Sed hoc absit a catholica fide ut semel morientem bis credat quis resurgere. Nisi forte his mori Moysen et istos aliquis dicat. Sed nusquam de his scribitur, qui sic apparuerunt, resurrexerunt; sed aut vivere, aut apparuisse, vel de sepulchris exisse. Nomen autem resurrectionis in iis, qui post mortem in vita hac conversati sunt, aut in Domini solius, aut in futura omnium resurrectione ponitur. Talis autem apparitio istorum, nec ad vitam humanam, neque ad resurrectionem futuram pertinet; sed ad confirmationem dominicæ resurrectionis, et ad credulitatem resurrectionis animarum ex inferis, talis apparitio animos movet. Sicut in resuscitatis mortuis similitudo tantum, non mors continua fieri

cernitur; ita et in his similitudo resurrectionis, non ipsa resurrectio ostendebatur. De continua enim morte nullus ad vitam indeciduum, nisi Dominus, usque ad novissimum diem revertitur; et a vera resurrectione nunquam in mortem iterum aliquis retrahitur.

CAPUT XV. — De cibo Domini post resurrectionem.

Hinc autem carnalem cibum qualiter resurrectionis caro susceperit, docti requirunt, dum resurrectura corpora spiritalia esse cuncti fideles sciunt, ut dicitur, *Resurgat corpus spirituale* (*I Cor. xv, 44*). Quapropter resurgant corpora non gustatura, sano sensu creditur possibilitatem edendi cibos, si necesse foret, habitura. Hæc Dei exempla minime denegant, ut Angeli juxta illicem Mambre (*Gen. xviii, 8, 9*). Sed hoc non ut nos ruminatos cibos stomacho et intestinis coæferunt, sed statim ut accepta, velut videntur, degustant, in spirituales naturam, non ex parte, sed tota transformant.

CAPUT XVI. — Petrus paralyticum restituit.

Convenientia de Spiritu sancto in columba super Christum, et in igne super Apostolos perscripta sunt, et quando diximus de divisione linguarum et de virtutibus Apostolorum post acceptam Spiritum, in excitatione eleemosynarum et paupertatis professione, quando Petrus paralytico dixit, *Surge et ambula* (*Act. iii, 6*), Magistri præceptum servans: *Nolite habere aurum, neque argentum* (*Matth. x, 9*), dum soli Deo servius de iniquo mammona expeditus fuerat, verbo imperii morbo ligatum cito solvebat.

CAPUT XVII. — Virtus Petri.

Ecce quanta est apostolica virtus in Christo, sanum Ananiam dum Petrus arguit per sermonis tantum imperium, morte ligavit (*Act. v, 4, 5*); et Tabitham mortis vinculo ligatam, eadem imperii potestate dissolvit (*Id. ix, 40*). Ideoque prius Ananias et Saphira in conspectu Ecclesie cito mortui sunt, ut apostolica auctoritas quanta esset ostenderetur; et quam magnum peccatum esset, quod oblatum est iterum ab Ecclesia retrahere, monstraretur, et cæteri exemplo hujus castigarentur.

ADMONTIO

DE SEQUENTI OPUSCULO.

Non Augustini, sed Alcuini est isthæc de Benedictionibus Jacob patriarchæ questio expositioque historica et allegorica, decerpta nimrum ex ipsius libro Quæstionum in Genesim. Quanquam etiam apud Hieronymum sub iisdem ac totidem fere verbis in opusculo, quod item Quæstionum in Genesim inscribitur, expositionem priorem reperias; posterioris vero expositionis partem postremam apud Gregorium in libris Moralium in Job. Imo utraque ex integro, sed ordine nonnihil diverso, atque aliquot permutatis vocibus, habetur in tertio libro Commentariorum in Genesim, qui Eucherio Lugdunensi tributi olim falso fuisse, editique in Bibliotheca Patrum.

DE BENEDICTIONIBUS

JACOB PATRIARCHÆ.

Quid intelligendum est de benedictionibus, quibus Jacob patriarcha benedixit filios suos? An historice vel allegorice intelligendæ sint, dum dicit, *Congregamini, fili Jacob, ut annuntiet vobis quæ ventura sunt in novissimis diebus* (*Gen. xlix, 2*): et si videtur ex his verbis magis allegoriam sonare quam historiam? Resp. Utrunque vero, et historiam et allegoriam: historiam de divisione terræ repromissionis, quæ di-

visiones dividendæ erant nepotibus eorum; et allegoriam de Christo et de Ecclesia in novissimis temporibus futura. Sed prius historię fundamenta ponenda sunt, ut aptius allegoriæ culmen priori structuræ superponatur.

Ruben primogenitus meus, tu fortitudo mea, principium doloris mei: prior in donis, major in imperio. Effusus es sicut aqua, non crescas; quia ascendisti ex-